

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 68 1 Σεπτεμβρίου 2001

Αἰχμαλωσία συνειδήσεων

Η ἄλλη ὄψη τῆς ἐνημέρωσης. Ἡ, ἀκριβέστερα, ἡ κρυφή σκοπιμότητα τῆς ἀτέρμονης προπαγάνδας. Οἱ σκοτεινές προθέσεις, πού κρύβονται ἐπιμελέστατα πίσω ἀπό τήν ἔντεχνη καί μαγευτική εἰκόνα. Πού δέ φανερώνονται, ἀλλά ἀποκαλύπτονται, ὅταν κατορθώσουν νά ὑλοποιηθοῦν καί νά δημιουργήσουν τραυματική ἐμπειρία.

Η ἐνημέρωση, ὅπως εἶναι στημένη ἀπό τοὺς μυστικούς μηχανισμούς τῆς παγκόσμιας διαπλοκῆς, δέ στέκεται σεβαστικά μπροστά στήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα. Δέ διακινεῖται μέσα στό γήπεδο τῆς εἰλικρίνειας καί τῆς ἐντιμότητος. Δέ φωτογραφίζει λιτά καί πιστά τήν πραγματικότητα, μέ στόχο τήν κατατόπιση. Τή διευκόλυνση τῆς συμβίωσης καί τῆς συνεργασίας. Λειτουργεῖ ὡς ἀπόχη αἰχμαλωσίας. Ὡς πλύση ἐγκεφάλου, πού συσπειρώνει ὁπαδούς. Καί ὡς ὄργανο διάλυσης τῶν συσπειρώσεων, πού ὑπάρχουν παραδοσιακά ἢ, πού ἔχουν προκληθεῖ ἀπό τήν παρέμβαση ἄλλων πολιτικῶν ἢ κοινωνικῶν παραγόντων.

Παράθυρα δλάνοιχτα οἱ τηλεοπτικές ὀθόνες καί οἱ παρδαλές σελίδες τῶν ἐφημερίδων καί τῶν περιοδικῶν, ἀσκοῦν γοητεία καί

χτυποῦν προσκλητήριο. Καλοῦν διαφημιστικά καὶ πειστικά στὸν ὄνειρικό παράδεισο τῆς κατανάλωσης καὶ τῆς εὐμάρειας. Στὸν κορεσμό τῆς ὕλης καὶ στὴ γεύση τῆς ἡδονῆς. Σ' ὅ,τι αἰχμαλωτίζει τὴν προσωπικότητα καὶ τὴν ἐντάσσει στὴ νοοτροπία τῆς μάζας. Σ' ὅ,τι ἀφαίρει τὴν πρωτοβουλία καὶ τὴν αὐτοτέλεια, τὴν ὑπευθυνότητα καὶ τὴν ἱκανοποίηση τῆς καταξίωσης καὶ μεταλλάσσει τὸ αὐτόνομο πλάσμα τοῦ Θεοῦ σὲ ἐξαρτημένο δούλο τῆς στημένης παγκόσμιας μηχανῆς. Πού καταβροχθίζει τὰ συνθήματα, γιὰ νὰ ἱκανοποιηθοῦν καὶ νὰ στερεωθοῦν οἱ ἐνθρονισμένοι ἐξουσιαστές. Πού καταναλώνει τὰ κονσερβοποιημένα ἀγαθὰ, γιὰ νὰ πλουτίσουν οἱ ἰδιοκτῆτες καὶ οἱ μέτοχοι τῶν πολυεθνικῶν κολοσσῶν. Πού ψυχαγωγεῖται μέσα στὸν ἐκκωφαντικό θόρυβο, γιὰ νὰ λησμονήσει, πῶς πλάστηκε πρόσωπο μὲ ἐλεύθερη κρίση καὶ ἐλεύθερη θέληση.

Οἱ σατράπες τῆς ἐποχῆς μας, σπουδασμένοι καὶ ἐκσυγχρονισμένοι, δέν περνοῦν ἀλυσίδες στὰ χέρια μας. Δέν μᾶς σπρώχνουν μὲ τὸ βούρδουλα μέσα ἀπὸ τὰ συρματοπλέγματα. Αἰχμαλωτίζουν τίς συνειδήσεις μας. Τὴν ἱερὴ ἱκανότητα τῆς κρίσης καὶ τῆς ἐπιλογῆς. Καὶ μᾶς τραβοῦν, μὲ τὴν ἐπίδειξη τῆς πολύχρωμης φούσκας. Τῆς διαφήμισης, πού ἀποτελεῖ ἀπάτη. Καὶ τῆς προπαγάνδας, πού λειτουργεῖ ὡς τὸ βρώμικο πλυντήριο τῶν ἐγκεφάλων μας.

Γιὰ κεῖνον, πού εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ πέσει στὰ χέρια τῶν βαρβάρων καὶ νὰ βρεθεῖ αἰχμάλωτος στὸ συρματοπλεγμένο γκέττο, εἶναι ἡρωϊσμός τὸ σπάσιμο τῆς ἀλυσίδας καὶ ἡ φυγὴ στὴ χώρα τῆς ἐλευθερίας. Γιὰ κεῖνον, πού περπατᾷ συμβατικά ἐλεύθερος στοὺς δρόμους τῆς γῆς μας, ἀλλά, δουλωμένος στὰ στημένα σχήματα καὶ νοιώθει νὰ ἀνασαίνει μὲ κόπο ἢ σιδηροδέσμια συνείδησή του, εἶναι ἀνάσταση ἢ ἀφύπνιση καὶ ἡ μετανάστευση στὴν κοινωνία τῶν ὑπεύθυνων προσώπων. Πού ξέρουν νὰ διαλέγουν. Νὰ κρατοῦν ἢ νὰ πετοῦν. Νὰ προφέρουν τὸ «ναί» ἢ τὸ «ὄχι». Νὰ μὴν ἀνέχονται στὸ λαϊμό τους τὸ χαλκὰ τῆς αἰχμαλωσίας, πού προσπαθεῖ νὰ τοὺς περάσει, μὲ τὴν κάθε πονηρὴ κίνηση τῆς δῆθεν προσφορᾶς της, ἢ μεθοδευμένη καὶ πληρωμένη διαφήμιση.

Ἀντίλογος στόν αὐλικό δημοσιογράφο

Φίλε δημοσιογράφε,

Σέβομαι τήν ἐλευθερία τῆς γνώμης σου. Εἶμαι διατεθειμένος νά ὑπολογίσω θετικά καί τά ὕλικά σου συμφέροντα. Δέν ἀντέχω, ὅμως, τό βάνανσο καταγισμό τῆς ἀνεστραμμένης ἀλήθειας, πού ἐκπορεύεται ἀπό τό δημοσιογραφικό κάλαρό σου.

Ἀπολαμβάνεις τήν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη καί τήν ἐπίζηλη εὐνοια τοῦ σημερινοῦ προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας κ. Χριστοδούλου. Τόν δορυφορεῖς, ὡς πιστός δοῦλος. Δέν γνωρίζω ἂν σέ δωροφορεῖ, ὅπως φημολογεῖται, μέ πρόσθετη ἀμοιβή. Ἔχεις ἀφοσιωθεί, στήν ἀποκλειστική ἀποστολή, νά ἐπιβάλεις στήν κοινή γνώμη ἕνα ἀρχιεπισκοπικό προφίλ ὑψηλῶν προδιαγραφῶν καί ἀσυναγώνιστης ἀκτινοβολίας. Καί τό προσπαθεῖς μέ πάθος, ὅχι, ὅμως καί μέ δημοσιογραφική εὐσυνειδησία. Ἀδιαφορεῖς, ἂν τά ἐλάχιστα θετικά στοιχεῖα τά παρουσιάσεις ὡς μέγιστα. Καί ἂν τά μέγιστα λάθῃ τά ἐμφανίσῃς ὡς ἀσήμαντα.

Καθημερινές, μηδενικῆς ἐμβέλειας, κινήσεις τοῦ ἐπίσημου ἀφέντη καί εὐεργέτη σου τίς ἐπεξεργάζεσαι μέ ἐπιμέλεια, τίς δίνεις ἔκταση καί χρῶμα, γιά νά ἀναδείξουν τό εἶδωλό του καθὼς στέκεται ὑπεροπτικά στό ὑπερυψωμένο βᾶθρο τῆς «ἡγεμονίας», νά ἐντυπωσιάσουν τόν ἀνυποψίαστο ὄχλο,

καί νά ἐπιβάλουν στή συνείδηση του τή ρετουσαρισμένη, ἀλλά ἀναληθῆ, εἰκόνα του.

Τά κείμενά σου, σέ κείνον, πού ξέρει νά τά διαβάζει καί πού ἔχει τήν εὐχέρεια νά διαβάζει, ταυτόχρονα καί τά ἴδια τά γεγονότα, πείθουν, πῶς δέν ἐνδιαφέρεσαι γιά τήν ἀλήθεια. Δέν σέ ἀπασχολεῖ τό χρέος καί ἡ δημοσιογραφική εὐθύνη, νά ἀποτυπώνεις μέ ἀκρίβεια καί μέ εὐκρίνεια τήν πραγματικότητα. Ἀλλά σέ διακατέχει τό ἄγχος νά προβάλλεις καθημερινά τόν Ἀρχιεπίσκοπο ὡς ρέκτη ἑκκλησιαστικό ἡγέτη καί ὡς καρδιοκατακτητή, πού κατέχει τήν τέχνη τῆς μαγείας καί μπορεῖ, μέ μιά του κίνηση ἢ μέ ἕνα του λόγο, νά σπρώξει τό δείκτη τῆς δημοτικότητάς του σέ ἀξιοζήλευτα ὕψη.

Ὡφείλω νά σοῦ πῶ ἀνοιχτά, πῶς αὐτή ἡ κακοδιαχείριση τοῦ δημοσιογραφικοῦ ταλάντου σου ἔχει προβληματίσει πολλούς ἀπό τοὺς ἀναγῶστες σου. Τόση σκοπιμότητα; Τόση δουλοπρέπεια; Τόση ἀσέβεια πρὸς τήν ἀλήθεια; Τόση ἀνακρίβεια;

Ἕνας ἔντιμος δημοσιογράφος δεσμεύεται ἀπό τοὺς ὅρκους του καί ἀπό τήν καθιερωμένη δεοντολογία τοῦ λειτουργήματός του, νά μεταφέρει ἀπαράχαракτες τίς πληροφορίες στό λαό καί νά τοῦ ἰχνογραφεῖ τὰ γεγονότα, δίχως νά τὰ καθυποτάσσει στά συμφέ-

ροντα της ομάδας του. Σύ, αν δέ δημοσιογραφείς «καθ' ύπαγόρευση» καί αν δέν άσκεις προκλητικά μιά πληρωμένη δημοσιογραφία, συντάσσεις τά κείμενά σου μέ μόνο στόχο τό λίφτιγκ τοῦ χρεωκοπημένου Ἀρχιεπισκόπου.

Θά μπορούσα νά σοῦ ἀραδιάσω ἀτέλειωτη σειρά κειμένων σου, πού στερεώνουν αὐτή τήν πεποίθηση. Ἀλλά δέν προτίθεται, γιά χάρη τῆς ἐκτροχιασμένης δημοσιογραφίας σου, νά συντάξω ὀγκωδέστατη μαύρη βίβλο. Θά περιοριστώ στήν κριτική ἑνός κειμένου σου, πού ἔχει ὅλα τά χαρακτηριστικά τοῦ ἐλιγμοῦ, τῆς σκοπιμότητας καί τῆς μεταφοῆς τῶν σοβαρότατων εὐθυνῶν σέ ἄλλους ὤμους.

Στίς 29 τοῦ περασμένου Ἰουλίου, κατεχώρησες στό ἔνθετο τῆς ἐφημερίδας «*Ελευθερος Τύπος*» ἐκτενές ἄρθρο, μέ κεντρικό τίτλο τή φράση: «*“συζητεῖται” ἡ ἰσοθιότητα τῶν Ἱεραρχῶν*». Στά πλαίσια αὐτοῦ τοῦ ἁρθρου καί ἀνάμεσα στίς ἄλλες ἀπόψεις σου, πού ἐπιδέχονται σοβαρή ἀμφισβήτηση καί κριτική, ἀναφέρθηκες καί στήν ἀνάγκη ἀναβάθμισης τοῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας. Μέ αὐτά, πού γράφεις, δείχνεις νά ἐνοχλεῖσαι σύ προσωπικά καί, ἰδιαίτερα, νά ἐνοχλεῖται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος γιά τό χαμηλό δείκτη τῶν ἱκανοτήτων καί τῆς ἀπόδοσης ἐκείνων, πού κατέχουν τούτη τή στιγμή τούς ἐπισκοπικούς θρόνους.

Τή σχετική παράγραφο τήν ξεκινᾷς μέ ἀναδημοσίευση τῆς ἐπισήμανσης, πού ἔκανε ἐπίσημα ὁ κ. Χριστόδουλος κατά τή Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας τοῦ 1998.

«*Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος εἶχε τονίσει, (γράφεις), στήν εἴσα-*

γωγική του ὁμιλία ἐνώπιον τῆς Ἱεραρχίας, τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1998, λίγους μῆνες μετά τήν ἐκλογή του, πῶς “ὁ λαός θέλει τήν Ἐκκλησία του ἐμπνευστική, δυναμική, ἀληθινή Μητέρα”. Καί τότε εἶχε προσθέσει: “Δέν μπορούμε καί δέν δικαιούμεθα νά τόν διαψεύσουμε νά τοῦ κρημνίσουμε τίς ἐλπίδες, πού ἔχει στούς ὤμους μας στηρίξει”. Γιά νά γίνει ἔτσι ἡ Ἐκκλησία, ὁ Μακαριότατος στήν ἴδια ὁμιλία του εἶχε ὑπογραμμίσει ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ ἀναβάθμιση τοῦ κύρους τῶν Ἐπισκόπων καί ἡ ἐπικράτηση ἀξιοκρατικῶν κριτηρίων κατά τήν ἀνάδειξή τους. Πρέπει, εἶχε σημειώσει, ἐπιτέλους νά τονισθεῖ ἡ ἀνάγκη νά δίδεται ἡ εἰκόνα τῆς ἐπιλογῆς τῶν ἀξιοτέρων μέ βάση ἕνα σύστημα δικαίας ἀξιολόγησης τῆς προσφορᾶς ἐκάστου ὑποψηφίου, ὥστε νά μή εὐνοοῦνται μόνο οἱ στήν Ἀθήνα διακονοῦντες, ἀλλά καί ἐκεῖνοι, πού ἀναλίσκονται στό ποιμαντικό ἔργο στήν ἐπαρχία καί μάλιστα αὐτοί κατά προτίμηση».

Αὐτά ἔγραψες τότε, φίλε αὐλικέ δημοσιογράφε. Παρουσίασες τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο νά ἀγωνιᾷ γιά τήν ἀνάδειξη τῶν ἀγιότερων καί τῶν ἱκανότερων κληρικῶν στούς Μητροπολιτικούς θρόνους. Ἀλλά δέν ἀποκάλυψες, ὅτι ἐνῶ διαρκοῦσε ἡ λειτουργία τῆς πρώτης αὐτῆς Συνέλευσης τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, πού πραγματοποιήθηκε μετά τήν ἐκλογή του σέ Ἀρχιεπίσκοπο, ἀγωνίστηκε νά ἐκλεγοῦν στίς κενές θέσεις ὄχι οἱ «ἄριστοι», ἀλλά οἱ «ἡμέτεροι».

Ἐκεῖνος, πού δέν γνωρίζει πῶς μεθοδεύτηκαν οἱ ἀρχιερατικές ἐκλογές, διαβάζοντας τό δημοσιογραφικό σου στεφάνωμα τῆς κεφαλῆς τοῦ προκα-

θymένου καί τήν έξομολογητική έξαγγελία του γιά άξιοκρατία, θά πιστέψει πώς ό Άρχιεπίσκοπος δέν ένδιαφέρεται γιά τήν ανάδειξη ενός λόχου άφωνων κομπάρσων καί κατά παραγγελία ψηφοφόρων, όπως ένδιαφερόταν ό προκατόχός του, αλλά άγωνίζεται μέ πάθος καί μέ έπιμονή γιά νά άνακαλύψει τίς χαρισματικές προσωπικότητες, πού κοσμούνται μέ ήθος άδιαφισθήτητο, μέ θεολογική παιδεία εύρύτατη καί βαθύτατη καί μέ ποιμαντικές καί διοικητικές ίκανότητες άναγνωρισμένες. Καί, παρακολουθώντας τήν κατοπινή προβληματική σου, θά άποδεχτεί τό συμπέρασμα, ότι ξένες παρεμβάσεις καί οί ύπόλοιποι Ίεράρχες-μέλη τής Ίεραρχίας άπενεργοποιούν τήν άρχιεπισκοπική πρωτοβουλία, άντισταχόντας τίς δικές τους προτιμήσεις καί τίς δικές τους σκοπιμότητες καί άνεβάζοντας στους θρόνους τά λύματα του ίερατικού κλάδου.

Μέ τό κείμενό σου δείχνεις, πώς ένw όραμα καί άγώνας του κ. Χριστοδούλου είναι νά επιλέγονται, μέ προσεκτική έρευνα καί μέ αυστηρά κριτήρια, οί άριστοι, άτυχώς, ό όραματισμός του σκοντάφτει στίς παρασκηνακές μεθοδεύσεις των ποικίλων διαπλεκόμενων παραγόντων καί ή πραγματάωση του μπλοκάρεται. Στους θρόνους άνυψώνονται οί μέτριοι, οί άθεολόγητοι καί οί άχθοφόροι των πολύχρωμων ψόγων.

Ή άλήθεια, όμως, δέν είναι αυτή. Καί αυτή τήν άλήθεια, τήν τρομακτική καί τραγική, τήν απέκρυψες. Καί θά μοϋ επιτρέψεις νά υπογραμμίσω, πώς τήν απέκρυψες δόλια.

Ή εύθύνη τής κακής έπιλογής δέν έπιμερίζεται έξω άπό τό άρχιεπισκο-

πικό ένδιαίτημα. Στους άνεύθυνους φίλους των ύποψηφίων, πού είσηγοϋνται φορτικά τήν προαγωγή τους. Ή στους Συνοδικούς συνέδρους, πού διαπραγματεύονται τήν ψήφο τους. Βαρύνει συγκεντρωτικά καί άποκλειστικά τόν Άρχιεπίσκοπο. Γιατί, όπως γνωρίζεις πολύ καλά, όλες οί έκλογές καί όλες οί χειροτονίες, πού έγιναν, άπό τή μέρα τής ένθρόνισης του κ. Χριστοδούλου, έγιναν μέ δική του φορτική ύπόδειξη καί μέ δικούς του παρασκηναικούς χειρισμούς. Σ' όλες τίς μητροπολιτικές έδρες επέβαλε τά πρόσωπα, πού διάλεξε μόνος του ή πού του τά επέβαλε ή καμαρίλα του. Κανένas δέν ήταν έκλεκτός τής Ίεραρχίας. Όλοι ήταν άναστήματα του Χριστόδουλου. Ή πλειοψηφία τής Ίεραρχίας έκανε τό λάθος, ή, μάλλον, τό έγκλημα, νά σκύψει τό κεφάλι καί νά εύθυγραμμιστεί μέ τήν άπαίτηση του προέδρου της. Θυσίασε τήν έλευθερία του λόγου καί τήν εύθύνη τής ψήφου στό βωμό τής άνθρωπαρέσκειας ή κάποιων συμφωνημένων συμφερόντων.

Τό γεγονός αυτό των σκηνοθετημένων έκλογών δέν σου είναι άγνωστο. Σύ ό ίδιος θεώρησες τήν έπιτυχία του Χριστοδούλου, νά επιβάλει τους δικούς του εύνοούμενους, ως θριαμβευτική επικυριαρχία στό Σώμα τής Ίεραρχίας. Μετά άπό κάθε έκλογή έβγαίνες στή δημοσιά τής δημοσιογραφίας καί διεκήρυττες, πώς ό Μακαριώτατος έπιβλήθηκε γιά μία άκόμα φορά στήν πλειοψηφία τής Ίεραρχίας καί κατάφερε νά άναδείξει τό πρόσωπο τής έπιλογής του. Καί οί θριαμβολογίες σου αυτές, καθώς δέν ήταν προφορικές, αλλά γραπτές, δέν έσβησαν. Βρίσκονται καταχωρημένες στίς σελίδες τής

έφημερίδας, πού υπηρετείς και αποτελούν αδιάψευστα ντοκουμέντα.

Έπομένως, όλες οι αποτυχημένες έκλογές, πού προβληματίσαν τό εκκλησιαστικό πλήρωμα και έδωσαν τροφή στά άδηφάγα στόματα τών άθέων, ήταν μαύρες σελίδες, πού τίς έγραψε μέ τά δικά του δάκτυλα ό Άρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Καί τόν καθιστούν ένοχο και ύπόλογο.

Θά θυμάσαι, φίλε δημοσιογράφε, ότι όταν ό κ. Χριστόδουλος έκανε τήν πρώτη του εμφάνιση, μέ τιμές άρχηγού κράτους (όπως θριαμβολόγησες) στην πόλη του Βόλου, άγνοώντας τήν κρίση και τήν ψήφο τής Συνόδου τής Ίεραρχίας, τόλμησε νά ύποδείξει τό διάδοχό του. Καί από τή στιγμή εκείνη ή κοινή γνώμη άναστατώθηκε. Καί άρχισαν οι ποικίλες αντιδράσεις του πληρώματος, πού γνώριζε από πρώτο χέρι τίς μαύρες τρύπες του εύνοημένου ρασοφόρου. Οι αντιδράσεις αυτές κλιμακώθηκαν και διογκώθηκαν. Ίσαμε, πού άνάγκασαν τόν Άρχιεπίσκοπο νά άποσύρει-έστω και πρός καιρόν-τήν εύνοιά του και τήν πρότασή του από τό πρόσωπο μέ τήν κατάστικτη φήμη και νά άποδεχτεί τήν έκλογή άλλου κληρικού στη μητροπολιτική καθέδρα τής Δημητριάδος.

Άλλά θά θυμάσαι άκόμα, φίλε αύλικέ δημοιογράφε, πώς ό ρασοφόρος, πού άποπέμφθηκε από τό ξεσηκωμένο πλήθος τής Μητρόπολης Δημητριάδος, δέν έστερξε νά μείνει στό ράφι. Καί ό Χριστόδουλος, παρά τίς προφορικές και έγγραφες καταγγελίες, δέν έπαψε νά τόν θεωρεί ως «έκλεκτό» και ως «κατάλληλο» για τό ύπουργήμα τής άρχιερωσύνης. Μήτε άνακρίσεις έκα-

νε, όπως είχε καθήκον, μήτε απέκλεισε από τό δρόμο τής προαγωγής τό στιγματισμένο ρασοφόρο. Αντίθετα, φρόντισε, όσο πιό σύντομα μπορούσε, νά πειθαναγκάσει τήν πλειοψηφία τής Ίεραρχίας νά τόν ψηφίσουν για άλλη Μητρόπολη, γειτονική τής Δημητριάδος. Νά τόν ένθρονίσει, δηλαδή, σέ χώρο, πού ήταν πολύ εύκολο νά φτάσουν οι φήμες και οι πομπές και νά αποτελέσουν τά πρώτα έναύσματα του προβληματισμού, όχι μόνο για τό πρόσωπο του εύνοημένου Μητροπολίτη, αλλά και για τό πρόσωπο του προκαθημένου, πού επικεντρώνει τήν προσοχή του και τήν αγάπη του σέ ρασοφόρους μέ ήθικό μητρώο βαρύτατο και σκοτεινότητα.

Άραγε δέν έχουν φτάσει στην άκοή σου και στό δημοσιογραφικό σου ντέσκ οι πληροφορίες για όσα συμβαίνουν σήμερα στην πολύπαθη Μητρόπολη Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων; Άν τό e-mail σου είναι κλειστό και δέν σου μεταβιβάζει τά θλιβερά μηνύματα ή αν ή έργώδης προσπάθειά σου νά στίλβώσεις τό προφίλ του Άρχιεπισκόπου δέν σου αφήνει περιθώρια χρόνου, ώστε νά παρακολουθήσεις τήν καθημερινότητα, γράψε μου, νά σου στείλω έγώ τόν όγκώδη φάκελλο, μέ όλο τό άποδεικτικό ύλικό. Καί τότε νά δούμε σέ ποιόν θά άποδώσεις τήν ευθύνη και τήν ένοχή για τήν άνάδειξη Έπισκόπων μέ χούγια και μέ καμώματα.

Όστόσο, αν όλα αυτά τά άγνοείς, ή αν προσποιείσαι, μέ κάποια έπιχειρήματα εύλογοφάνειας ότι τά άγνοείς, είμαι βέβαιος, πώς δέν σου πέρασε ξωφάλτσα μιά από τίς πιό κραυγαλέες πρωτοβουλίες του κ. Χριστοδούλου.

Καί αναφέρομαι, χωρίς περιστροφές, στη διαβλητή πράξη του, νά μετακαλέσει από τό έξωτερικό ρασοφόρο, πού ὁ ἀδελφός του Ἱεράρχης, μέλος τῆς Χρυσοπηγῆς, ἀναγκάστηκε νά τόν ἐκδιώξει νύχτα, γιά νά προλάβει τήν ἔκρηξη τοῦ σκανδάλου. Καί, τότε μέν, κατηγορήθηκε ὁ Μητροπολίτης ἐκεῖνος, ὅτι διαθέτει περίσσεια τέτοιων ρασοφόρων, ὥστε νά κάνει καί ἐξαγωγή. Τώρα δέ, ὁ κ. Χριστόδουλος δακτυλοδεικτεῖται, γιατί δέν τοῦ ἐπαρκοῦν οἱ διαβεβλημένοι κληρικοί τοῦ περιβάλλοντός του καί κάνει καί εἰσαγωγή.

Αὐτά, πού σοῦ γράφω, φίλε αὐλικέ δημοσιογράφε, δέν εἶναι φαντασιώσεις. Εἶναι γεγονότα. Εἶναι ντοκουμέντα. Εἶναι πράξεις μέ πρωταγωνιστή καί ἀποκλειστικό ἥρωα τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο.

Ἀπορῶ, λοιπόν, πῶς ἔσυρες τή γραφίδα σου, γιά νά ἰσχυριστεῖς, πῶς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐνδιαφέρεται γιά τήν ἀναβάθμιση τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας! Καί ἀπορῶ ἀκόμη περισσότερο, γιά τήν προσπάθειά σου νά μερίσεις τίς εὐθύνες γιά τή σημερινή τραγική κατάσταση σέ ξένους ὧμους, κρύβοντας τόν κεντρικό ὑπεύθυνο ἢ, μάλλον, ἀνυψώνοντας τόν κυρίως ἔνοχο στήν καδῆδρα τοῦ ἀνεύθυνου κριτῆ.

Ἀτυχῶς, φίλε, ἡ ἐξαγγελία ἐκείνη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στή Σύνοδο τοῦ 1998 ἀποδείχτηκε φαρισαϊκή ὑποκρισία. Ὁ κ. Χριστόδουλος ὑποσχέθηκε ἀξιοκρατία. Καί μεθόδευσε ἀναξιοκρατία καί εὐνοιοκρατία. Ἀναγνώρισε, πῶς τό ἀρχιερατικό ἀξίωμα δεσμεύει σέ μιά πορεία τιμιότητος καί καθαρότητας, δράσης καί θυσίας καί σχηματοποίησε τό ἐπιτελεῖο του καί τήν «πα-

ρασύνოდό του» ἀπό στοιχεῖα διάτρητα καί σέ πολλές περιπτώσεις δακτυλοδεικτούμενα.

Γιατί ἄραγε; Δέν πίστευε σ' αὐτά, πού διατύπωνε ὡς ἐπίσημες ἐξαγγελίες; Ἡ δέν εἶχε τή δύναμη νά λειτουργήσει ὡς ἡγέτης μέ διορατικότητα καί μέ δυνατότητα ἐπιλογῆς τῶν ἄριστων γιά τίς ἐπισκοπικές ἐπάλξεις; Ἄν δέν πίστευε στήν ἀξιοκρατία καί μιλοῦσε γι' αὐτή, μόνο καί μόνο γιά τήν πρόκληση ἐντυπώσεων καί γιά τήν ἀπόκτηση πόντων στούς πίνακες τῶν δημοσκοπήσεων, ἦταν ὑποκριτής τῆς τελευταίας ὑποστάθμης. Ἄν πάλι, πίστευε στήν ἀξιοκρατία καί δέν εἶχε τή δύναμη νά τήν προωθήσει, εἴτε γιατί τόν δέσμευαν κοινές ἀδυναμίες εἴτε γιατί δέ διέθετε τή διακριτική ικανότητα τῆς ἐπιλογῆς, τότε ἀποδεικνυόταν ἀνίκανος ἡγέτης, ἔρμαιο τῶν κολάκων καί τῶν καιροσκόπων.

Ἀπλές σκέψεις, ἀλλά σέ ἓνα συνειρμό, πού ξεκινάει ἀπό τό δικό σου δημοσίευμα καί προχωρεῖ μέσα ἀπό τά καθημερινά γεγονότα, πού ἀποτελοῦν στοιχεῖα τῆς βιογραφίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου καί στοιχεῖα τῆς περιπέτειας τοῦ σημερινοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Φίλε, αὐλικέ δημοσιογράφε, ἂν ὅλα αὐτά, πού ἀράδιασα ἐδῶ σοῦ εἶναι ἄγνωστα καί ἂν ἡ Καρδίτσα σοῦ πέφτει πόλη μακρινή καί δέ σέ ἐγγίζουν οἱ κραυγές τοῦ ἀγανακτημένου πληρώματος, ρίξε μιά προσεκτική ματιά γύρω σου. Στό στενό σου περιβάλλον. Στό κτίριο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Καί προσπάθησε νά συλλάβεις κάποιες φάτσες, κάποιες φρασσεολογίες καί κάποιες συμπεριφορές. Καί τότε... γράψε. Νά δοῦμε τί θά γράψεις. ,

ΔΥΟ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ Σ.τ.Ε. ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ

Τό Μάιο του 1994 συνήλθε η Σύνοδος της Ίεραρχίας της Εκκλησίας σε μία ιστορική και θυελλώδη συνεδρίαση, για την πλήρωση των «ΚΕΝΩΝ» μητροπολιτικών έδρων. Μεταξύ αυτών και οι φερόμενες ως κενές δύο έδρες των Μητροπόλεων Ἀττικῆς καὶ Λαρίσης, οἱ κανονικοὶ Μητροπολίτες τῶν ὁποίων, μετὰ τὴ δικαίωσή τους μὲ τριάντα καὶ πλέον ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (μάλιστα δὲ τῆς 1028/1993 τῆς Ὀλομελείας του), ἀπομακρύνθηκαν καὶ πάλι αὐθαίρετα καὶ βίαια μὲ τὰ ἐπιβληθέντα σ' αὐτοὺς ἀνυπόστατα, ἀντικανονικά καὶ παράνομα «ἐπιτίμια ἀκοινωνησίας».

Κατὰ τὴ συνεδρίαση αὐτή, εἰδικὰ γιὰ τὴν πλήρωση τῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς, καταστάθηκε (μετατέθηκε) ὁ τότε Μητροπολίτης Ζακύνθου. Πολλὰ καὶ ἀπὸ πολλές κατευθύνσεις γράφτηκαν καὶ εἰπώθηκαν, γιὰ

ὅσα συνέβησαν, μὴ προσήκοντα στὸ ἀνώτατο βουλευόμενο διοικητικὸ ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ τὴν ἐπιτευξὴ τῆς ὀριακῆς πλειοψηφίας τῶν 2/3 καί, στὴ συγκεκριμένη περίπτωσι, τοῦ ποθητοῦ ἀριθμοῦ τῶν 49 ψήφων.

Μετὰ τὴν ἀπόφαση αὐτὴ γιὰ τὴν κατάστασι (μετάθεσι) τοῦ Μητροπολίτη Ζακύνθου στὴ Μητρόπολη Ἀττικῆς, ἡ Ίεραρχία ἐχώρησε κατὰ τὴν αὐτὴ συνεδρίαση τῆς ἴδιας ἡμέρας στὴν πλήρωση τῆς Μητροπόλεως Ζακύνθου καὶ ἐπέλεξε ὡς Μητροπολίτη τὸν μέχρι τότε τιτουλάριο Μητροπολίτη Δωδώνης. Ἡ πράξις ἐκλογῆς καὶ τὸ ἐπακολουθῆσαν Π. Δ/γμα προσεβλήθησαν ἀπὸ κάποιον, ἔχοντα ἔννομο συμφέρον, κληρικὸ, ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὡς μὴ νόμιμα καὶ ζητήθηκε ἡ ἀκύρωσή τους. Μεταξὺ τῶν πολλῶν λόγων ἀκυρώσεως προβλήθηκε καὶ ὁ συγκεκριμένος λόγος ὅτι οἱ πα-

Φίλε, αὐλικὲ δημοσιογράφε. Εἶναι προνόμιο, ἴσως καὶ καύχησι τὸ νὰ εἶναι κανεὶς αὐλικὸς δημοσιογράφος. Νὰ συναπολαμβάνει κάποια τσόντα ἀπὸ τίς τιμές καὶ νὰ γίνεται γνωστός σὲ περιβάλλοντα, στὰ ὁποῖα δὲν εἶχε καμμιὰ πρόσβασι. Ἀλλὰ, ὅταν ὁ αὐλικὸς δημοσιογράφος μεταμορφώνεται σὲ

κόλακα, τότε τὸ προνόμιο καὶ ἡ καύχησι ἐκφυλλίζονται σὲ σχέση ἀλλοτριωτικῆς δουλείας καὶ ἡ εὐγενικὴ δημοσιογραφικὴ ιδιότητι καταντᾷ κοινὸ «γλύψιμο».

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ραπάνω πράξεις έπασχαν άκυρότητα, γιατί ή από 16.5.1994 πράξη για έκτακτη σύγκληση της Έραρχίας ανέφερε ως θέμα ήμερησίας διατάξεως τήν πλήρωση μόνο τών «ΚΕΝΩΝ» μητροπολιτικών έδρων, όχι δέ καί τών «ΚΕΝΩΘΗΣΟΜΕΝΩΝ». Έν όψει δέ αυτού του έξειδικευμένου όρισμού δέν μπορούσε κατά τήν ίδια συνεδρίαση νά πληρωθεί ή Μητροπολη Ζακύνθου, διότι δέν ήταν κενή κατά τό χρόνο συντάξεως της ήμερησίας διατάξεως, άφού κατέστη κενή έκ τών ύστέρων και δή μέ τή μετάθεση του μέχρι τότε κατέχοντος αυτήν Μητροπολίτη.

Τό Συμβούλιο της Έπικρατείας μέ αύξημένη ΕΠΤΑΜΕΛΗ σύνθεση μετά πολλές άναβολές από τό 1996, έδίκασε τελικά τήν ύπόθεση στις 27.1.2000. Στάθηκε στόν παραπάνω λόγο άκυρώσεως, τόν έκρινε ουσιώδη για τήν έκβαση της δίκης καί έξέδωσε τόν Έούλιο του 2000 άναβλητική (βλ. προδικαστική) άπόφαση. Μέ τήν άπόφαση αυτή έταξε ως μόνο άποδεικτέο θέμα νά «διευκρινίσει καί νά άποσαφηνίσει» ή Έκκλησία, άν ως θέμα ήμερησίας διατάξεως ήταν ή πλήρωση, μόνο τών «ΚΕΝΩΝ» (χηρευσών) ή καί τών «ΚΕΝΩΘΗΣΟΜΕΝΩΝ» μητροπολιτικών έδρων. Παραθέτουμε κατά λέξη άπόσπασμα του σκεπτικού της έν λόγω άποφάσεως:

«Έπειδή επί του λόγου αυτού ή Έκκλησία της Ελλάδος μέ τό ύπ' αριθμ. πρωτ. 378/705/1-6-1998 έγ-

γραφο τών άπόψεών της προς τό Δικαστήριο ισχυρίζεται ότι ό λόγος είναι άπορριπτέος ως επί έσφαλμένης προϋποθέσεως έρειδόμενος, δεδομένου ότι στην ήμερήσια διάταξη αναφέρεται ως θέμα προς συζήτηση "ή πλήρωση χηρευσών καί κενωθησομένων Έερών Μητροπόλεων". Στο άποσταλέν όμως έπικυρωμένο φωτοαντίγραφο της από 16-5-1994 πράξεως περί έκτάκτου συγκλήσεως της Έερās Συνόδου της Έραρχίας τήν 25-5-1994 αναγράφεται αντίθετα ως θέμα "ή πλήρωση κενών Μητροπολιτικών έδρων". Συντρέχει έπομένως λόγος έκδόσεως άναβλητικής, άποφάσεως, προκειμένου ή Έκκλησία της Ελλάδος έντός είκοσι (20) ήμερών από της έπιδόσεως σ' αυτήν της παρούσης άποφάσεως διευκρινίσει καί άποσαφηνίσει, ένόψει της προαναφερθείσης άντιφάσεως στά στοιχεία του φακέλου, ποίο άκριβώς ήταν τό περιεχόμενο της έπίμαχης ήμερησίας διατάξεως, προκειμένου νά κριθεί περαιτέρω από τό Δικαστήριο τό βάσιμο ή μή του προβαλλομένου συναφούς λόγου άκυρώσεως».

Η κατάληξη του παραπάνω μοναδικού άποδεικτέου θέματος ήταν κατηγορηματική ύπέρ του αίτούντος. Όχι μόνο από τήν προσκομισθείσα ήμερήσια διάταξη άποδεικνύοταν σαφέστατα καί άναντίρρητα ότι ως θέμα άναφερόταν ή πλήρωση μόνο τών «ΚΕΝΩΝ» καί όχι καί τών κενωθησομένων Μητροπό-

λεων, αλλά αυτό τό δέχθηκε καί ή ίδια ή Έκκλησία καί πανηγυρικά τό όμολόγησε, προσθέτοντας χαρακτηριστικά ότι έσφαλμένως αναγράφτηκε από τό νομικό της σύμβουλο στό άρχικό έγγραφο τών απόψεών της ότι στην ήμερήσια διάταξη περιλαμβάνονταν καί οί κενωθησόμενες έδρες(!). Μετά από την εξέλιξη αυτή θά άνέμενε κανείς, μέ την μέλλουσα νά έκδοθεϊ όριστική απόφαση του δικαστηρίου, νά γίνει δεκτή ή αίτηση του προσφεύγοντος κληρικού καί νά άκυρωθούν ως μή νόμιμες οί πράξεις έκλογής καί τοποθετήσεως του αντίδικου Μητροπολίτη Ζακύνθου.

Συνέβη, όμως, άκριβώς τό αντίθετο.

Τό Συμβούλιο της Έπικρατείας μέ έπταμελή καί πάλι σύνθεση, στην όποία μετείχαν καί πέντε δικαστές της πρώτης συνθέσεως (μεταξύ τών όποίων ό Πρόεδρος καί ό Εισηγητής) μέ την 2386/2001 απόφασή του διαφοροποιήθηκε (μέ μία μειοψηφία) από τό σκεπτικό της προηγούμενης αναβλητικής (προδικαστικής) αποφάσεως καί άπέρριψε την αίτηση άκυρώσεως, έπικυρώνοντας έτσι ως νόμιμη την έκλογή του ήδη Μητροπολίτη Ζακύνθου. Αναφέρονται χαρακτηριστικά στό νέο σκεπτικό της τελευταίας όριστικής αποφάσεως καί τά έξης κατά λέξη:

«...δέν άπαιτείται ή ήμερήσια διάταξη νά περιέχει αναλυτική άπαρίθμηση μιās έκάστης τών προς πλή-

ρωση έδρών, δεδομένου ότι στην περίπτωση αυτή νοείται ως θέμα της ήμερησίας διατάξεως ή πλήρωση όλων τών κενών Μητροπολιτικών έδρών, αλλά ούτε καί προσδιορισμό του ειδικότερου τρόπου πληρώσεως τών έδρών... Έπομένως, είναι περαιτέρω γνωστό καί ότι μπορεί κατά τή συνεδρίαση καλύψεως μητροπολιτικών έδρών νά κενωθούν άλλες, οί όποιες είναι ένδεχόμενο, κατά τά έκτεθέντα στην ένδέκατη σκέψη της παρούσης αποφάσεως, νά πληρωθούν κατά την ίδια συνεδρίαση. Έπομένως, στην περίπτωση πού συγκαλείται σύνοδος της ΙΣΙ μέ θέμα την πλήρωση κενών μητροπολιτικών έδρών, στην έννοια “κενών” μητροπολιτικών έδρών περιλαμβάνονται, χωρίς ανάγκη ειδικότερης συγκεκριμενοποίησης καί άπαρίθμησης, όλες οί έδρες, οί όποιες είτε έχουν ήδη κενωθεί κατά τό χρονικό σημείο της συντάξεως της σχετικής ήμερησίας διατάξης, είτε θά ανακύψει θέμα πληρώσεώς τους λόγω λήψεως αποφάσεως περί μεταθέσεως τών διοικούντων αυτές μητροπολιτών προς κάλυψη τών κενών μητροπόλεων...».

Θά διατυπώσουμε την καλόπιστη κριτική μας άποψη καί θά έπισημάνουμε ότι τά σκεπτικά τών δύο αυτών αποφάσεων του ίδιου Τμήματος καί της αυτής αύξημένης έπταμελούς συνθέσεως του Συμβουλίου της Έπικρατείας, (χωρίς νά σταθούν στο ποιοό από τά δύο διεκδικεί την

ὀρθότητα) ἔρχονται σέ προφανή ἀντίθεση μεταξύ τους. Καί τοῦτο γιατί, ἂν τό τελευταῖο σκεπτικό τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, μέ τό ὁποῖο γίνεται δεκτό ὅτι εἶναι ἀδιάφορο ἂν ἡ ἡμερήσια διάταξη ἀναφερόταν σέ κενές ἢ κενωθισόμενες λόγω μεταθέσεως ἔδρες, τό υἱοθετοῦσε καί ἡ πρώτη ἀναβλητική ἀπόφαση, δέν ὑπῆρχε κανένας λόγος νά ἐκδοθεῖ προδικαστική ἀπόφαση καί νά τάξει μάλιστα ὡς μόνο συγκεκριμένο ἀποδεικτέο θέμα, τό ἂν ἡ ἡμερήσια διάταξη τῆς Ἐκκλησίας ἀναφερόταν στήν πλήρωση μόνο τῶν κενῶν (χηρευουσῶν) ἢ ἐπεκτεινόταν καί στίς κενωθισόμενες Μητροπόλεις. Γιατί καί κατὰ δικονομική ἀρχή καί κατὰ δικαστηριακή πρακτική, τότε μόνο τάσσεται ἀπό τό δικαστήριο θέμα ἀποδείξεως, ἂν μετά τήν ἐπ' ἀκροατηρίῳ συζήτηση ἀνακύψει κατὰ τή διάσκεψη ΟΥΣΙΩΔΕΣ καί ΣΠΟΥΔΑΙΟ ζήτημα (πρόσκομμα), τό ὁποῖο καθιστᾷ ἀδύνατο τό σχηματισμό δικανικῆς πεποιθήσεως, ἡ δέ

ἐπίλυσή του ἐπιβάλλεται ὡς ἀναγκαία γιά τή διατακτική κρίση τοῦ δικαστηρίου. Ἡ ἔκδοση δέ τῆς πρώτης (ἀναβλητικῆς) ἀποφάσεως τοῦτο μαρτυρεῖ καί μάλιστα μέ τήν ὁμόφωνη γνώμη τῶν ἐπτά ἀνώτατων δικαστῶν.

Παραθέσαμε αὐτούσια τά οὐσιώδη ἀποσπάσματα τῶν δύο αὐτῶν ἀποφάσεων τοῦ οἰκείου Τμήματος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας μέ τήν αὐξημένη σύνθεση τῶν ἐπτά δικαστῶν, πέντε ἀπό τοὺς ὁποίους μετεῖχαν καί στίς δύο συνεδριάσεις. Ἡ πρώτη ἀπόφαση (2289/2000) εἶναι ἀναβλητική καί ἐπὶ τό ὀρθότερο προδικαστική. Ἡ δεύτερη (2386/2001), μέ διάφορο σκεπτικό, εἶναι ὀριστική καί ἀμετάκλητη καί ὡς τοιαύτη αὐτή μόνο παράγει δεδικασμένο, τό ὁποῖο ὅμως κατὰ δικονομική ἀρχή, τήν ὁποία μεταφέρει σέ ὅλα τά συγγράμματά του ὁ αἰμνηστος δικονομολόγος καθηγητής Γ. Ράμος (βλ. 1957 σελ. 395) «ANTI ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ».

Παπα-Γιάννη,

Τό καινούργιο γραφεῖο τοῦ θρησκευτικοῦ τουρισμοῦ, πού ἐγκαινίασε ὁ Χριστόδουλος, μέ τόν διευθυντή «εἰσαγωγῆς» θά ἐδρεύει στή Μύκονο;

**Φιλικά
Παπα-Γιώργης**

Ἐκζήτηση ἐξηγήσεων καί ἀπάντησης γιά ἀδικία.

«...Ταῦτα δέ αὐτοῦ εἰπόντος εἰς τῶν ὑπηρετῶν παρεστηκώς ἔδωκε ράπισμα τῷ Ἰησοῦ εἰπών· οὕτως ἀποκρίνεται τῷ ἀρχιερεῖ· ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· εἰ κακῶς ἐλάλησα, μαρτύρησον περὶ τοῦ κακοῦ, εἰ δέ καλῶς, τί μέ δέρεις;...» (Ἰωάν. ιη´ 20-22).

Εἶναι ἀσύλληπτη γιά τό ἀνθρώπινο μυαλό ἡ στάση τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ. Μετά τό ράπισμα ἀπό τό δοῦλο, καταδέχεται νά τοῦ ζητήσει ξεκάθαρα τό λόγο γιά τήν πράξη του αὐτή.

Εἶναι, ὅμως, τά λόγια καί ἡ στάση τοῦ Κυρίου, ἡ προδιαγραφή τῆς ἱστορίας γιά ὅλα τά θύματα τῆς ἀδικίας διά μέσου τῶν αἰώνων. Νά ζητοῦν καί νά περιμένουν ἐξηγήσεις καί ἀπάντηση ἀπό ἐκείνους, πού τοὺς ἀδίκησαν σκληρά.

Τό περίεργο εἶναι ὅτι ὑπάρχουν μερικοί, πού ψέγουν τά θύματα τῆς ἀδικίας, τοὺς δαρθέντες καί δερομένους συνεχῶς καί ἀναιτιολογῆτως καί λένε: «γιατί διαμαρτύρονται, γιατί φωνάζουν; Θάπρεπε νά σιωπήσουν». Κατ' αὐτοὺς τά θύματα, κάτω ἀπό τά φοβερά κτυπήματα, δέν ἔπρεπε νά βγάλουν οὔτε ἓνα ἄχ γιά τόν πόνο, οὔτε ἓνα ἀναστεναγμό.

Τά πιό πάνω ἰσχύουν καί γιά τά ἐπὶ 27 χρόνια συνεχῶς δερόμενα θύματα τοῦ Σεραφειμικοῦ καί, δυστυχῶς, καί τοῦ Χριστοδουλικοῦ καθεστώτος, καί γιά ὅσους ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς παρακολουθοῦν τήν ἀδικία καί ζητοῦν τή σιωπή τῶν θυμάτων ἐπισκόπων τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας.

Δ. ΚΥΡΙΤΣΗΣ
Διδάκτωρ Νομικῆς

Ἡ πορεία τῆς πτώσεως

Η Ἐκκλησία στή Δύση χτίστηκε καί αὐτή πάνω στό θεμέλιο τῶν Ἀποστόλων. Μέ τούς ἴδιους πολύτιμους λίθους, ὅπως καί στήν Ἀνατολή. Ὁ Ἐπίσκοπος Τελμησσοῦ Χριστοφόρος Κ. Κορμοδάτος, μέ τό βιβλίο τοῦ «Οἱ ἅγιοι τῶν Βρετανικῶν Νήσων» (Ἀθήνα 1985), μᾶς κάνει γνωστό τό δυναμισμό τῆς Ἐκκλησίας σέ μιά ἐσχατιά τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, στά Βρετανικά νησιά κατά τούς πρώτους αἰῶνες τοῦ Χριστιανισμοῦ. Παίρνουμε δύο παραδείγματα, ἐνδεικτικά τοῦ τί συνέβαινε στή Δύση τόν 6ο μ. Χ. αἰώνα. Ἡ Γλασκῶβη, μεγαλόπολη τῆς Σκωτίας, ἔχει μέχρι σήμερα ἔμβλημά της μιά ἱερατική μορφή, τόν ἅγιο Kentigern. Ἦταν ὁ πρῶτος Ἐπίσκοπος τῆς. Ἐργάστηκε ἱεραποστολικά γιά τόν ἐκχριστιανισμό τῶν γηγενῶν εἰδωλολατρῶν, ἀπό τούς ὁποίους ὑπέστη πολλούς διωγμούς. Ἦταν μέγας ἀσκητής. Γράφει ὁ Κορμοδάτος: «Ἡ ἐνδυμασία του ἦτο κατεσκευασμένη ἐκ δερμάτων ζώων. Ἐκοιμᾶτο εἰς κοίλωμα θράχου καί ἐγείρετο ὀρθρου θαθέως διά προσευχήν. Ἡ τροφή του ἦτο ἀπλουστάτη». Ὁ μοναχισμός, ἐξ ἄλλου, εἶχε φτάσει τότε σέ ὕψη πνευματικά, παρόλο πού οἱ εἰδωλολάτρες ἦταν ἀκόμη πολλοί καί ἀπειλητικοί. Ἀπό τό βίο τῆς ἁγίας Bridgit, ἡγουμένης σέ μοναστήρι τῆς Ἰρλανδίας, παίρνουμε τό ἐξῆς χαριτωμένο περιστατικό: Μιά νύχτα ἡ ἁγία εἶχε μακρά πνευματική συνομιλία μέ

τὴν τυφλή μοναχή Dara μέχρι τὰ χαράματα. Ἡ ἁγία ἔνιωσε ἔντονη συμπάθεια γιά τὴν τυφλή ἀδελφή της, πού δέν μποροῦσε νά χαρεῖ τὴν ὁμορφιά τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ αὐτὴ τὴν πρωϊνὴ ὥρα. Προσευχήθηκε, λοιπόν, καί κάνοντας τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ τῆς ἀνοίξε τὰ μάτια. Ἡ Dara ἔμεινε ἐκστατική θαυμάζοντας γιά πολλήν ὥρα τὴν ὁμορφιά, πού πρώτη φορά ἔβλεπε. Μετά, ὅμως, λέει στήν ἡγουμένη: «Κλεῖσε καί πάλι τὰ μάτια μου, ἀγαπημένη μητέρα, μήπως τό κάλλος τοῦ κόσμου, ἐπισκιάσει ἐντός μου τὴ θέα τοῦ Θεοῦ» (ἔ. ἀ.). Ἡ Bridgit ὑπάκουσε. Προσευχήθηκε καί τὰ μάτια τῆς Dara ἔκλεισαν καί πάλι γιά πάντα ἀφύπνοντας τὴν ὑπαρξὴ της νά καταυγάζεται ἐσωτερικά ἀπὸ τό θεῖο φωτισμό χωρίς περισπασμούς, ὅπως τό ἐπιθυμοῦσε.

Πῶς ἀλλοιώθηκε αὐτὴ ἡ Χριστιανοσύνη; Ἡ ἱστορία μᾶς λέει πολλά γιά τὴν πορεία τῶν φιλοσοφικῶν καί θρησκευτικῶν ζυμώσεων, τῶν οἰκονομικῶν καί κοινωνικῶν μεταλλάξεων, τῶν πολιτιστικῶν ἀνελίξεων, τῶν πολιτικῶν ρήξεων καί τῶν πολεμικῶν συρράξεων, πού συντάραξαν τὴ Δύση. Αὐτό ἦταν τό ἱστορικό περιβάλλον, μέσα στό ὁποῖο κλήθηκε ἡ Ἐκκλησία τῆς Δύσεως νά δώσει τὴ μαρτυρία Της. Μπορεῖ κανεῖς νά ἰχνηλατήσῃ τίς διαδοχικὲς φάσεις, πού τὴν διαφοροποίησαν ἀπὸ ἐκείνη τῆς Ἀνατολῆς. Βρίσκεται, ὅμως, σέ ἀδυναμία νά κατανοήσῃ πῶς ὁ «Θεοφóρος λαός» τῆς Δυτικῆς Χριστιανο-

σύνης δέν στάθηκε ικανός νά ἀνακόψει τήν πτωτική πορεία τῆς Ἐκκλησίας του, ἀλλά τήν ἀκολούθησε πειθήνιος ἢ τήν ἐγκατέλειψε ἀδιάφορος. Εἶναι βασική διδασκαλία τῆς Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅτι τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ἀνεύθυνο. «*Παρακαλῶ*», λέει ὁ Χρυσόστομος πρὸς τό λαό, «*μή τό πᾶν ἐφ' ἡμᾶς (τούς κληρικούς) ρίψαντες, νομίζειν ἀνευθύνους εἶναι ὑμᾶς αὐτούς*» (P.G. 62, 88).

Πολλοί ὀρίζουν τήν κατάσταση μιᾶς Ἐκκλησίας, πού βρίσκεται σέ πτωτική πορεία, ὡς ἐκκοσμίκευση. Καί πολύ σωστά, γιατί ἐκκοσμίκευση σημαίνει «θεομοποίηση» τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνταξί Της στό σύστημα τῶν θεσμῶν τοῦ κόσμου. Στήν οὐσία Της, ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία εἶναι «*ἀρνησίκοσμη*». Ὅχι ὅτι ἀπορρίπτει τόν κόσμο. Ἀντίθετα, περιπλανᾶται μέσα στόν κόσμο καί ἐλαύνεται «*ἔρωτι ἐκπεπληγμένη*» κυνηγώντας κάθε μία ψυχή, μήπως καί πεῖ «ναί» στό κάλεσμά Της. Δέν μπορεῖ, ὅμως, νά ἐνταχθεῖ μέσα στά σχήματα τοῦ κόσμου, γιατί «*ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται*» (Α' Ἰωάν. ε' 19) καθοδηγούμενος ἀπό τόν «Ἄρχοντά του», ὁ ὁποῖος Τήν μισεῖ θανάσιμα καί Τήν πολεμᾷ μέ λύσσα, κρυφά ἢ φανερά. Ὅποια Ἐκκλησία ἐκκοσμικεύεται, μπαίνει στήν «προκρούστεια κλίνη» τῶν κοσμικῶν θεσμῶν. «Ὁρθολογικοποιεῖται». Παραχαράσσει τή μυστηριακή συνοχή Της, τήν ἀκεραιότητα τοῦ μυστικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, εἰσάγοντας σιγά σιγά, κατὰ τό πνεῦμα τῆς πολιτικῆς καί τῆς διπλωματίας τῶν ἐξουσιῶν τοῦ κόσμου, διαχωριστικές γραμμές στό σῶμα Της καί στή ζωή τῶν πιστῶν. Φράκτες, πού σταδιακά παγώνονται τόσο, ὥστε ὁ λαός νά τούς ἐκλαμβάνει σά γνήσια δεδο-

μένα τῆς Παραδόσεως, καί ὡς τέτοια νά τά διακηρύσσουν μέ πάθος ἀρκετοί ἀπό τούς ὑπεύθυνους γιά τή διαποίμανση τοῦ λαοῦ.

Ἐπισημαίνουμε κάποιους κίβδηλους διαχωρισμούς.

- Διαχωρίζεται ὁ κληρὸς ἀπό τό λαό. Ἡ Ἁγιοπνευματική νομή χαρισμάτων καί διακονιῶν μέσα στήν Ἐκκλησία, πού ἀναδεικνύει τήν κοινή εὐθύνη ὅλων τῶν μελῶν τοῦ ἱεραρχημένου Σώματος, ἀντικαθίσταται ἀπό τό σύστημα τῶν στεγανῶν ἀρμοδιοτήτων τοῦ διοικητικοῦ ὀργανογράμματος. Φυσικά μιὰ τέτοια δομή γεννᾷ τήν ἀνάγκη σιδηρᾶς πειθαρχίας, τήν ὁποία ἀνάγει σέ δόγμα πίστεως, καί ὁδηγεῖ στόν δημοσιοῦπαλληλικό μαρασμό τῶν ποιμένων καί στό νωχελικό «εὐσεβή ὠχαδερφισμό» τοῦ ποιμνίου.

- Ἀντιδιαστέλλεται ἡ πίστις ἀπό τό ἥθος. Πρόκειται περί διχασμοῦ τῆς συνειδήσεως τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλα διδάσκονται (καλά καί ἅγια) καί ἄλλα διαπράττονται (σκοτεινά καί αἰσχρά).

- Διαχωρισμός τοῦ δόγματος ἀπό τίς διοικητικές πράξεις. «Τό δόγμα», λένε πολλοί, «προέχει. Αὐτό μᾶς ἐνδιαφέρει. Τίς ἐκτροπές τῶν διοικούντων ἄς τίς ἐλέγξουν οἱ ἀρμόδιοι». Ἀλλά ἀρμόδιοι εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ διοικούντες. Ἀς αὐθαιρετοῦν, λοιπόν. Κανείς δέν πρόκειται νά τούς ἐλέγξει. Ἐτσι ἐγκαθίστανται οἱ τύραννοι μέ τήν ἀνοχή κληρικῶν καί λαϊκῶν. Κάποτε καί μέ τά χειροκροτήματά τους. Καί οἱ τύραννοι γίνονται Πάπες. Καί οἱ Πάπες ἀλάθητοι. Ποιός ἐνδιαφέρεται μετὰ γιά τό δόγμα, ὅταν σέ κατ' ἐξοχήν δόγμα ἀνάγεται ἡ τυφλή ὑπακοή στόν Πάπα καί τούς περί αὐτόν, πού «λύνουν καί δένουν»;

ΨΙΘΥΡΟΙ

Δημοσιογραφική άπορία.

Ο δημοσιογράφος της ἀρχιεπισκοπικῆς καμαρίλας ἔγραψε ἓνα ἐκτενές ἄρθρο στο ἔνθετο τῆς ἡφμερίδας «Ἐλεύθερος Τύπος» τῆς 29 Ἰουλίου 2001. Τίτλος του: «*Συζητεῖται*» ἢ *ἰσοθιότητα* τῶν Ἱεραρχῶν». Στό ἄρθρο του αὐτό ἐμφανίζει συγκεκριμένες περιπτώσεις ἡλικιωμένων καὶ ἀσθενῶν Μητροπολιτῶν, πού δέν εἶναι σέ θέση νά ἀσκήσουν τά πολλαπλά καθήκοντά τους. Καί τούς μέμφεται, γιατί δέν ἔχουν τή δύναμη νά ὑποβάλουν τίς παραιτήσεις τους καί νά ἀφήσουν τίς Μητροπολιτικές ἐπάλξεις νά τίς κατευθύνουν νέοι καί ἱκανοί Ἱεράρχες.

• Ἀποσύνδεση τῆς ἀτομικῆς σωτηρίας ἀπό τήν κοινὴ σωτηρία ὅλων. Ποιμένων καί ποιμαινομένων. Ἡ σωτηρία, πού παρέχει ὁ Χριστός διὰ τῆς Ἐκκλησίας γίνεται κατανοητὴ μόνο σάν ἀτομικὴ ὑπόθεση, σάν «ἀτομικὸ δικαίωμα». Ἡ Ἐκκλησία παύει νά εἶναι σῶμα, πού πορεύεται συγκροτημένο πρὸς τήν κοινὴ σωτηρία. Γίνεται «μαγαζί», (καί μάλιστα γωνιακό...). Ἡ σωτηριώδης θεία Χάρη προσφέρεται ὡς πωλούμενο «ἀγαθό». Ὅποιος θέλει πάει καί τήν «ἀγοράζει» ἀδιαφορώντας καί γιὰ τό κατάστημα καί γιὰ τούς πωλητές. Γιαυτό, τό «ἀγαθό» πρέπει νά προβάλλεται ἐλκυστικὸ συνδυεζόμενο ἀπὸ «προσφορές» μυστικοπαθῶν συγκινήσεων ἢ ἐθνικοθηρσκευτικῶν ἐξάρσεων καί ἀπὸ φαντασμαγορικά φολκλορικά δρώμενα...

Τόν τελευταῖο καιρό εἴμαστε μάρτυρες τῆς ἔντονης πολεμικῆς, πού ἔχει

᾽Ωστόσο, ὑπάρχει κάποια περίεργη διάκριση. Ἐνῶ ὁ αὐλικὸς δημοσιογράφος δημοσιοποιεῖ τὰ ὀνόματα τριῶν Ἱεραρχῶν, πού ὑπάγονται στήν κατηγορία αὐτή, τὰ ὀνόματα τῶν Μητροπολιτῶν Ἐδέσσης Χρυσοστόμου, Σιδηροκάστρου Ἰωάννη καί Σύρου Δωροθέου, δέν ἐγγίζει καί δέν μνημονεύει τόν Μητροπολίτη Κορίνθου Παντελεήμονα, πού δέν πατάει καθόλου στή Μητρόπολή του καί τόν Μητροπολίτη Ἀκαρνανίας Θεόκλητο, πού βρίσκεται σέ κατάσταση προχωρημένης ἀνοίας καί τῇ διοίκηση τῆς Μητροπόλεως τὴν ἀσκεῖ ὁ γραμματέας, μέ ὅλες τίς τρομακτικὲς ἐπιπτώσεις, πού παρουσιάστηκαν λεπτομερέστερα στά παράθυρα τῶν τηλεοράσεων.

Καί διερωτᾶται ὁ ἀναγνώστης τοῦ ἄρθρου: Γιατί αὐτὴ ἡ μεθοδευμένη ἀποσιώπηση; Ὁ δημοσιογράφος ἢ ὁ προϊστάμενός του Ἀρχιεπίσκοπος ἀποφεύγουν νά μιλήσουν γιὰ τόν Κορίνθου ἐπειδὴ φοβοῦνται τὴν κυρία Λούλα; Καί, γιὰ τὴ δεύτερη περί-

ξεσπάσει στή χώρα μας κατὰ τῆς *ἐπηρεμένης ὀφρύος*» τῆς Ρώμης καί τῶν κατακτητικῶν βλέψεών της, μέ ἀφορμὴ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ γηραιοῦ Ρωμαίου Ποντίφικα. Ἀπ' αὐτόν, ὅμως, τόν ἀναβρασμὸ ἔλλειψε μιὰ νηφάλια ἐνδοσκοπήση. Τό σχῆμα: οἱ δυτικοὶ «θύτες» καί ἐμεῖς οἱ ἀνατολικοὶ τὰ «ἀθῶα θύματα», ὅσο βάρους ἱστορικῆς ἀκρίβειας καί ἂν φέρεי, εἶναι ρηχὸ καί ἀνεπαρκές. Μπορεῖ νά διαβασθεῖ καί ὡς ὑπεκφυγή. Τὰ κρίσιμα ἐρωτήματα εἶναι: Μήπως καί ἡ Ἐκκλησία μας δέν παρουσιάζει σήμερα τὰ πρόδρομα σημάδια τῆς δυτικῆς ἐκπτώσεως; Μήπως ἀρμόζει καί σέ μᾶς τό «*Οὐδέ φοβῇ σύ τόν Θεόν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ;*» (Λουκ. κγ' 40). Καί τέτοια ἐρωτήματα δέν βλέπουμε νά πέφτουν στό τραπέζι τῶν προβληματισμῶν.

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

πτωση, του Μητροπολίτη Ἀκαρνανίας, ἡ σωπὴ ἔχει ἄραγε κάποια σχέση μέ τήν εἰδηση, πού πέρασε σέ τοπική ἐφημερίδα, ὅτι ὁ γραμματέας ἔδωσε 200.000.000 δραχμές στόν Ἀρχιεπίσκοπο, γιά νά μή μετακινηθεῖ ἀπό τή θέση του ὁ ἄρρωστος Μητροπολίτης;

Καί μόνο τό γεγονός, ὅτι στίς δύο αὐτές περιπτώσεις, ἐκτός ἀπό τό γῆρας καί τήν ἀσθένεια, ὑπάρχουν καί ἄλλες, ἡθικῆς ἢ οἰκονομικῆς τάξεως ἐκκρεμότητες, ἔπρεπε νά ἀναφέρονται πρῶτες στή λίστα τῶν προβλημάτων Μητροπόλεων καί νά τονίζεται ἡ ἀνάγκη τῆς ἀλλαγῆς τῶν προσώπων.

Ἀλλά αὐτό δέν γίνεται. Καί ἡ ὑποψία πλανᾶται, κάνει τό γύρο της καί καταλογίζει εὐθύνες στό ἀρχιεπισκοπικό σύμπλεγμα.

Γελοιότητα ἢ πονηρία;

Τό ἀκούσαμε καί τό διαβάσαμε καί αὐτό στήν ἐφημερίδα «*Ἐλεύθερος Τύπος*», πού ὑποστηρίζει μετὰ μανίας τόν κ. Χριστόδουλο, στό φύλλο τῆς 31ης Ἰουλίου:

«Χθές ἀποφασίστηκε στή ΔΙΣ ὁμοφώνως, ἀπουσιάζοντος τοῦ Μητροπολίτου Καλαβρύτων, νά γίνει πρόταση στήν Ἱεραρχία τοῦ προεχοῦς Ὁκτωβρίου νά διχοτομηθεῖ ἡ Μητρόπολη Νέας Σμύρνης, ἡ ὁποία σήμερα εἶναι «δυσποίμαντος», ἀφοῦ στίς 37 ἐνορίες της διαμένουν, ὅπως εἶπε ὁ Σεβ. Σπάρτης, περίπου 500.000 χριστιανοί...».

Ἡ Συνοδική αὐτή ἀπόφαση εἶναι γελοία ἢ πονηρή;

Ἡ Μητρόπολη τῆς Νέας Σμύρνης ἔχει 37 ἐνορίες. Καί οἱ Συνοδικοί (καί μάλιστα ὁμόφωνα) τήν ἔκριναν «δυσποίμαντη». Ἡ Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν ἔχει 140 ἐνορίες καί πολλά ἑκατομμύρια χριστιανῶν. Αὐτή δέν εἶναι «δυσποίμαντη». Ποιά εἶναι ἡ λογική καί ποιο τό κριτήριο, μέ τό ὁποῖο ἔκριναν οἱ Συνοδικοί τή Μητρόπολη τῶν 37 ἐνοριῶν «δυσποίμαντη» καί πού ὁδήγησε στήν ἀπόφαση τῆς διχοτόμησης της καί δέν ἔκριναν «δυσποίμαντη» τήν ἐκκλησιαστική ἐπαρχία τῶν 140 ἐνοριῶν καί μάλιστα ἐνοριῶν μα-

μούθ, μέ ἑκατό καί μέ διακόσιες χιλιάδες πληθυσμό ἢ καθεμιά;

Γιά κείνους, πού φωτογραφίζουν ἀπό πιά κοντά τά πράγματα, ἡ διαδικασία τῆς διχοτόμησης τροχιοδρομήθηκε, ὄχι γιά νά ποιμανθοῦν καλότερα οἱ 37 ἐνορίες, ἀλλά γιά νά πετύχει τό σχέδιο τῆς συναλλαγῆς.

Ἐπειδὴ ἄρκετοί Μητροπολίτες καί μάλιστα ἀπό τό στενό περιβάλλον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὑποστηρίζουν ἄλλο ὑποψήφιο καί ὄχι τό χτεσινό παιδί τῆς ἐκκλησιαστικῆς καμαρίλας τοῦ Βόλου, ὁ κ. Χριστόδουλος ἀποφάσισε νά τοὺς στριμώξει. Ἐγώ προτείνω τό διαμελισμό τῆς μητρόπολης Νέας Σμύρνης. Ἀμα ψηφίσετε σεῖς στό ἕνα κομμάτι τό δικό μου εὐνοούμενο, θά ψηφίσω καί ἐγώ τό δικό σας γιά τό ὑπόλοιπο κομμάτι.

Αὐτό εἶναι τό μυστικό σχέδιο τῆς συναλλαγῆς. Καί αὐτό τό ἐπένδυσαν οἱ Συνοδικοί Πατέρες μέ τήν ἐτικέτα τοῦ ἐνδιαφέροντος γιά τήν καλύτερη διαποίμανση τῶν 37 ἐνοριῶν.

Καί μή προτείνετε τόν τεμαχισμό τῆς τεράστιας Ἀρχιεπισκοπῆς τῶν 140 ἐνοριῶν σέ ἐκκλησιαστικές ἐπαρχίες τῶν 20 καί τῶν 17 ἐνοριῶν. Γιατί ἐκεῖ δέν τίθεται θέμα καλύτερης διαποίμανσης!!

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνση: 19011 Αὑλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδά,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.